

Книжнина.

Н. А. Рубакинъ. Какъ и кога разнитѣ народи сж се научили да говорятъ? Това е една мъничка книжка отъ 44 страници, но въ която много хубаво се разправя, какъ хората сж се научили да приказватъ и колко езици има на свѣта.

Нашитѣ четци добръ знаятъ, че ако да нѣмаше езикъ, учението щѣше да бжде невъзможно. Тогава какъ щѣхме да знаемъ за старитѣ врѣмена, за живѣлитѣ и умрѣли вече народи? Какъ щѣхме да се научимъ, отдѣ сж дошли нашитѣ прадѣди, какъ сж образували царство и какво сетнѣ е станало съ това царство? Какъ щѣхме да се научимъ за земята, слънцето, небето, звѣздитѣ, животнитѣ и т. н. Езикътъ на човѣка е много важенъ органъ за образowanie. За това прѣпорѣчваме всѣки да прочете горѣозаглавената книжка.

Изъ театра. Тия дни нашиятъ театъръ се оживи съ три наши, български драми: „Въ политѣ на Витоша“ — отъ П. Яворовъ, „Казаларската царица“ — отъ Ив. Вазовъ и „Боянъ Магесникътъ“ — отъ К. Христовъ. До сега се даваха драми изъ чуждия животъ, въ който не се изнасяше нищо българско. Въ поменатитѣ три парчета е изнесено много наше, изъ историята ни и изъ сегашния ни животъ. А театърътъ е удобрилъ още нѣкои български драми, които скоро ще видимъ прѣдставени тамъ. По такъвъ начинъ всѣки народъ гледа да се издигне, като създава по-вече свое, като не отхвърля и чуждото, което може да му бжде полезно.